

II. PRZEGLĄD PIŚMIENICTWA

PRZEGLĄD CZASOPISM ZAGRANICZNYCH

„Agrar- und Umweltrecht”

Ines Manuela Hilger, *Unzulässigkeit der Verpflichtung zur Schaffung von Biodiversitätsausgleichsflächen bei der Zulassung von Pflanzenschutzmitteln* (Bezpodstawność obowiązku tworzenia obszarów rekompensujących różnorodność biologiczną w ramach zezwoleń na środki ochrony roślin), AUR 2017, nr 5, s. 168-173.

Punktem wyjścia rozważań jest wniosek Federalnego Urzędu Ochrony Środowiska (*das Umweltbundesamt*) w sprawie przyjęcia nowych regulacji dotyczących środków ochrony roślin. Służyć one mają zapewnieniu ochrony różnorodności biologicznej. Rozwiązania te zakładają zobowiązanie użytkowników środków ochrony roślin do ustanowienia w przyszłości tzw. ekologicznych obszarów wyrównawczych. Według Autora wniosek ten pomija fakt, że już samo prowadzenie produkcji rolnej wiąże się z eliminacją różnorodności biologicznej, która wcześniej istniała na tych gruntach. Autor przyjmuje założenie, że przedstawione propozycje są niezgodne z prawem. Powody ku takiemu stwierdzeniu przedstawia w ośmiu punktach, których analiza stanowi przedmiot artykułu. W podsumowaniu artykułu wskazuje, że zobowiązanie użytkowników środków ochrony roślin do tworzenia takich obszarów na podstawie zezwolenia na środki ochrony roślin pod wieloma względami byłoby niezgodne zarówno z prawem unijnym, jak i z niemieckim.

Thomas Giesen, *Öffentliche Forstverwaltungsorganisation und europäisches Kartellrecht* (Organizacja zarządzania lasami publicznymi a europejskie prawo antymonopolowe), AUR 2017, nr 6, s. 201-207.

Autor już na wstępie artykułu zwraca uwagę na szerokie kompetencje przysługujące administracji leśnej w Niemczech. W szczególności wskazuje na: zarządzanie

lasami państwowymi, umowne zarządzanie lasami gminnymi i prywatnymi, podział subsydiów, dziesięcioletnie planowanie operacyjne (gospodarka leśna) dla wszystkich właścicieli lasów, uprawnienia policyjne w lasach. Kumulacja tych uprawnień w ręku jednego organu administracyjnego rodzi niekiedy wiele wątpliwości. Ich realizacja może naruszać unijne regulacje w zakresie prawa antymonopolowego, tak jak miało to miejsce w stanie faktycznym, stanowiącym podstawę do wydania wyroku Oberlandesgericht Düsseldorf z 15 marca 2017 r. (sygn. akt: VI-Kart 10/15 (V)), który został poddany przez autora dogłębnej analizie. Znaczenie tego orzeczenia jest jednak, zdaniem Autora, marginalizowane przez wydział rolnictwa niemieckiego ministerstwa wyżywienia i rolnictwa.

Wilhelm Kleineke, *Die Teilkündigung beim Landpachtvertrag über Stückländereien sowie die Folgen eines Teilverkaufs für den Pachtvertrag* (Częściowe wypowiedzenie umowy dzierżawy gruntu oraz konsekwencje częściowej sprzedaży dla umowy dzierżawy gruntu), AUR 2017, nr 8, s. 281-284.

Przedmiotem rozważań jest wyrok Oberlandesgericht Naumburg z 12 listopada 2015 r. (sygn. akt: 2U42/15Lw), w którym sąd orzekł, że jeżeli jedna z kilku nieruchomości będących przedmiotem jednej umowy dzierżawy zostanie sprzedana, przekazujący i nabywca kontynuują umowę jako wspólnota dzierżawy, a częściowe odstąpienie od umowy ze względu na brak innych postanowień jest nieskuteczne.

Zdaniem autora wskazane orzeczenie nie tylko nie zawiera wystarczająco przekonującego uzasadnienia, ale także nie uwzględnia dotychczasowej linii orzeczniczej i przeważających poglądów doktryny. W myśl tego rozstrzygnięcia należy stosować „teorię jedności” również w odniesieniu do często powtarzających się w praktyce przypadków sprzedaży jednego lub kilku gruntów, stanowiących wspólnie z innymi gruntami jeden przedmiot umowy dzierżawy. Jednak według autora w przypadku umowy dzierżawy gruntów niestanowiących zorganizowanej całości gospodarczej, ze względu na brak jedności przedmiotu dzierżawy, znaleźć winna zastosowanie zasada, zgodnie z którą w takich sytuacjach powstają odrębne, aczkolwiek identyczne umowy dzierżawy.

ŁUKASZ MIKOŁAJ SOKOŁOWSKI

PRZEGLĄD PRAWA ROLNEGO
NR 2 (21) – 2017, 209–210
DOI: 10.14746/ppr.2017.21.2.14